

Pastorační nabídka

Bohoslužby v našem kostele:

NE : 9:00, 11:00, 16:30
PO a ÚT : 16:30
ST a ČT : 6:30, 16:30
PÁ : 7:30*, 16:30
SO : 16:30

*každý první pátek v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: vždy půl hodiny před začátkem mše sv. nebo po domluvě s knězem.

Každý první pátek v měsíci probíhá Výstav Nejsvětější Svátosti od 7:30 (mše svatá), zakončen je mší svatou slouženou biskupem v 16:30.

Pravidelné akce:

P o	15:00 Náboženství pro děti z třetí až páté třídy ZŠ	Č t	9:30-11:30 Setkání maminek	
	18:30 Katechumenát		17:30 Příprava na biřmování	
Ú t	18:30 Ženská gregoriánská schola - zkouška	P á	19:00 Biblická meditace - rozjímání nad nedělním evangeliem	
	18:30 Zkouška chrámového sboru		15:00 Náboženství pro mládež šesté až osmé třídy ZŠ	
S t	20:00 Náboženství pro dospělé	S o	18:00 Biblická hodina (výklad knih Mojžíšových)	
	9:00 Společenství sv. Jáchyma a Anny - setkání seniorů		N e	11:00 Dětská bohoslužba při mši svaté (v kapli kostela)
	14:00 Náboženství pro předškolní děti, první a druhou třídu ZŠ			
17:15 Úklid v kostele, jednou za 14 dní				

Všechny akce probíhají na faře pokud není uvedeno jinak.

Anketa

Co víte o působení řeholníků, řeholnic a zasvěcených osob ve farnosti (farář, školské sestry, katechetka s. Edita, hnutí Mariina legie, italské hnutí Comunione e Liberazione, Charismatická obnova)? . . .

Jak je hodnotíte? . . .

Vaše odpovědi vhodte do schránky "Anketa", která je umístěna na stolku s tiskovinami v kostele.

Římskokatolická farnost sv. Ludmily, Jugoslávská 27, Praha 2, 120 00, tel. 222521558, P. Gereon Biňovec - farář; email: pastorage@centrum.cz, www: ludmila.vinohrady.cz; Přípravili: H. Bachmannová, P. Gereon, D. Hudcová, J. a S. Křemenovi, M. Lopuchovský, F. a G. Šroubkovi.

Ludmila

Zpravodaj římskokatolické farnosti sv. Ludmily na Král. Vinohradech

Číslo 1.

Občasník

Vychází 15. března 2003

Poslání naší farnosti:

Chceme být otevřeným a živým společenstvím, které je tu pro všechny.

Hoří a nestravuje se

Nři nedávné cestě do jednoho belgického opatství jsem navštívil i tamní kostel, kde jsem si povšiml nové vitráže, na které byl znázorněn starý symbol nesmrtnosti – pták fénix – vystupující z vlastního popela. Pod ním byl v latině nápis, kterým jsem toto úvodní zamyšlení nadepsal: hoří a nestravuje se. Zkrátka hoří, ale neshoří. Co nám chce říci tento prastarý symbol?

Možná si vzpomenete na jiný zajímavý úkaz, který nám popisuje 2. kniha Mojžíšova, když se Hospodin dá poznat Mojžíšovi na hoře Choréb uprostřed hořícího keře. Ten také hoří a přitom keř nestraví. V přeneseném smyslu jsme také objekty hoření. Jsme sice zároveň pomíjející popel, tak jak jsme si to připomínali na Popeleční středu, ale jsme i příbytkem Ducha svatého, který se sám zjevuje při Letnicích v ohnivých jazycích.

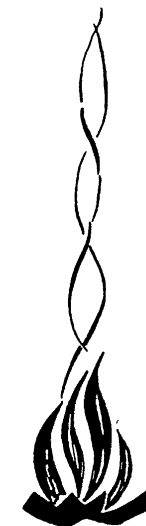
Snad nám tyto skutečnosti, příběhy a symboly chtějí ukázat na jednu podstatnou věc, kterou bychom měli praktikovat zvláště v době svatopostní. Totiž, že člověk sám se

má nechat rozdmýchat plamenem božského Dechu a sám má hořet.

Před časem vyšla kniha rozhovorů s dnes již zesnulým opatem želivského kláštera Vítém Tajovským a nesla název „Člověk musí hořet“. Hořet znamená vydávat se, být tu pro druhé. Pro ty nejbližší doma, pro společenství bratří a sester ve farnosti i pro ty, kteří jsou nám dosud vzdáleni. Nazval bych to **duchovní vitalita**. Je to schopnost se sám vydat pro dobrou věc, ale také zapálit touhu a nadšení v druhých. Chystáme se oslavit Velikonoce jako svátky Života. On sám se nám dává v životodárném Duchu a na nás je, abychom Jeho plamen v sobě nedusili, ale snažili se jasně hořet. Potom sami neshoříme, ba naopak, budeme duchovně vitálnější.

To Vám, milí farníci, i sobě ze srdce přeji.

Váš P. Gereon

Postřehy a náměty

Postřeh – zavolal na mě kamarád a hodil mi talíř. Nechtyl jsem ho. Nerozbil se jenom proto, že byl z umělé hmoty. Nebyl jsem na něco podobného připravený. Chesterton ve své Ortodoxii hovoří o rozdílu mezi křesťanským světcem a buddhistickým mnichem. „Buddhistický mnich (světec) je zpravidla zobrazován se zavřenými očima - dívá se do sebe. Hledá vyrovnanost a mír v sobě. Naproti tomu křesťanský světec má oči zeširoka otevřené do světa.“ Ne že by pohled do svého nitra byl zbytečný. To by ho asi Kristus nepoužil při svátosti smíření. Je to ale málo. Křesťan se dívá do sebe, aby lépe viděl kolem sebe. Zkuste to taky tak.

Nedávno jsem při nedělní bohoslužbě pozvedl zrak. Otevřená nebesa jsem ale jako sv.Štěpán neviděl. Napadlo mě, že světci asi vidí dál. Já jsem spatřil klenbu našeho chrámu a jel jsem po ní očima směrem na západ. Potom trochu dolů a byl jsem na kůru. Byli tam zpěváci chrámového sboru. Ti lidé tam nespádli z nebe, ale museli vystoupat čtyřicet pět točitých schodů. Také jsem si všiml, že chybí mužské hlasy. To je postřeh, co? Tak chlapí, co děláte, že ve sboru nezpíváte? A ještě jeden námět. Co takhle úklid kostela?! Námět je ale dost široký pojem, a tak si ho můžeme trochu zúžit - třeba ÚKLID kostela a JÁ?

klm

Redakce ráda uvítá i vaše postřehy a náměty.

Téma měsíce

Zasvěcený život očima laika

Denně potkáváme lidi, kteří se od nás odlišují svým jednáním i oblečením. Jsou to řeholníci, sestřičky, kněží, kteří jsou pro ostatní tak trochu zvláštností, protože se vzdali běžného způsobu života. Zasvětili se službě Bohu a bližním. V minulosti vykonali spoustu záslužné práce, na kterou se jiní neodvážili, a přispěli k rozvoji vzdělání a sociální pomoci. Ale proč jsou tady i dneska?

to, že se zdravý, normální člověk svobodně rozhodne vzdát se běžně zažitého způsobu života, to vždy bylo, je a bude „těžko pochopitelné“. Protože to vyčnívá z řady, protože to ruší obecně známý řád.

Jaký je vlastně zasvěcený život, co o něm víme, jak se k němu stavíme? Je to výsada, mimořádnost, podivínství? Má význam i pro člověka dnešní doby?

Myslím, že zasvěcený život je především zvláštní forma odevzdání se, obětování svého života nějaké myšlence, činnosti, Bohu. S pojmem zasvětit svůj život se setkáváme i mimo zdí kostela. Člověk je do něčeho vtažen, nachnut nějakou ideou, myšlenkou, která ho zcela naplňuje (různé vynálezy, boj za mír, za spravedlnost, za zlepšení životních podmínek, boj s bídou, s nemocemi, negramotností ...).

Tento pojem známe už z pohádek, bájí, mýtů dávných národů, kde má význam vyčlenit se

z davu, oddat se, obětovat něčemu, někomu (například panny drakům, molochovi, božstvům, apod.) Člověk od prvopočátku pocítoval svou omezenost, konečnost, a proto upínal své myšlenky, touhy, konání na to, co ho přesahovalo, co bylo nadčasové a dokonalé. A tomu NAD se chtěl zalíbit a zasvěcoval předměty, zvířata, sám sebe, malé děti či nevinné panny, to nejlepší a nejhezčí, co měl. Později se tyto zasvěcené předměty a osoby oddělily od ostatních, sdružovaly, shromažďovaly a tak vzniká tabu, kultury, náboženství.

Ze Starého zákona víme, že Zákon předepsal zasvěcení všech prvorozených. V Bibli na více místech čteme, že dítě bylo zasvěceno Hospodinu, ještě než se narodilo (Samuel, Jan Křtítel, podle tradice Panna Maria). Naše zbožné matky a pramatky tak učinily mnohokrát. V církvích existuje forma zasvěceného života, která je veřejným vyčleněním, zřeknutím se běžného způsobu života - řeholní sliby a svátost kněžství v celibátu. Jako laik nebudu tyto formy zasvěcení rozebírat, ale zmíním se o svém zasvěcení.

Měla jsem štěstí, že lásku k Bohu a lidem jsem do sebe vstřebávala od prvních okamžiků svého života. Když byla moje maminka znepokojena mým zdravotním stavem, ujistil ji páter slovy: „Já jsem ji pokřtil, nebojte se, bude žít!“ Praktická víra v naší rodině byla pro mne každodenní skutečností. Vyrůstala

jsem však v době, která znevažovala individuální rozhodování člověka a zasvěcování se mohlo dít jen potají. Rodiče však zasvěcené osoby ctíli, pomáhali jim a nás vedli k úctě. Učili nás, že ten, kdo zasvětil život službě Bohu a bližním, nezasluhuje lůst, výsměch, pohrdání, ale náš respekt, úctu a obdiv. Doma jsme četli dostupné knížky o životě svatých a v mladých srdcích to vyvolávalo touhu po následování jejich způsobu života.

V období utváření osobnosti jsem hledala to „své místo pod sluncem“ a zvažovala pro a proti v obvyklých formách života (manželství, řehole). Uvědomila jsem si, že musí být i širší rozsah, že ne každý se pro ně hodí, ale tím ještě není nic ztraceno, že člověk kdykoli a jakkoli může říct Bohu své ANO.

A že vlastně každé ráno znamením kříže bereme na sebe závazek, zasvěcujeme sebe a vše, co nás ten den potká, Hospodinu. Pán Ježíš nás k tomu vybízí slovy: „Buďte dokonalí, jako je váš Otec na nebesích.“ Na vlastní kůži vždy znovu pocítujeme, jak jsme od té dokonalosti daleko, jak nám to nevychází, jak pokulháváme. Důležité ovšem není vidět výsledky, nýbrž to, že chceme, že to zkusíme. Ať nám v tom i v našem zasvěcování pomáhá příklad Svaté rodiny a ujištění sv. Pavla: „Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu!“
Vaše Helena

Akce ve farnosti

1.) V **neděli 23. března** navštíví naši farnost při vizitaci generální vikář pražské arcidiecéze Mons. ThDr. Michael Slavík. Bude celebrovat mši v 11:00 h. a po ní bude neformální setkání s farníky a s farní radou.

2.) V **sobotu 29. března** se koná farní pouť do Kostelního Vydří (karmelitánské poutní místo na Vysočině). Na místě bude duchovní program, mše svatá, příležitost nákupu náboženské literatury. Na zpáteční cestě navští-

víme poutní místo Sepekovo, případně Klokoč. Autobus bude přistaven před kostelem a odjezd bude v 6:30 h. Návrat plánujeme kolem 19:00 h. V tento den nebudou ve farním kostele mše. Na pouť se jede jako farnost.

3.) V **neděli 30. března** bude v 11:00 h. sloužena mše za členy Jednoty cyrilské a za všechny, kteří v 50. letech 20. století přes nebezpečí ze strany komunistického režimu obětavě sloužili Bohu hudbou a zpěvem.

Obvykle se hned ptáme po příčině, co je vedlo k takovému rozhodnutí (nešťastná láska, odmítnutí, tělesná vada nebo nemoc, útek před odpovědností, prací, vidina zabezpečení, pohodlnost, nechť poprat se s realitou každodenního života ...), - ptáme se, posuzujeme a - litujeme! Možnost, že se tak rozhodli, že s tím souhlasili dvě osoby - Bůh a zasvěcenec - nebereme v úvahu. Vždyť